

EINE AL-SADOON
**BAGDADIN
VANKI**

Eine Al-Sadoon

Bagdadin vanki

SAGA Egmont

Bagdadin vanki

Cover image: Unsplash

Copyright © 2008, 2023 Eine Al-Sadoon and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727151472

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Lapsilleni

Esipuhe

Irakissa asuva mieheni Nimmer yllättää minut keväällä 2006. Hän kertoo haluavansa lähteä Irakista ja muuttaa Libanoniin, Beirutiin. Hän on käynyt siellä ensi kertaa lapsena ja uudelleen lähes neljäkymmentä vuotta sitten ollessaan töissä eräässä italialaisessa firmassa. Nyt hän haluaa päästä verestämään muistojaan ja tutkimaan tilannetta. Hän on saanut hyvän tarjouksen Bagdadin talostamme ja suunnittelee, että hän joko myisi talon tai ottaisi siihen kiinnelainan. Beirutissa hän ostaisi kiinteistöjä, jotka hän korjauttaisi ja myisi voitolla. Kiinnelainan ottaminen pelottaa minua ja pyydän, ettei hän tekisi mitään, ennen kuin näkisimme toisemme.

Olen päässyt varhaiseläkkeelle ja asun Oulussa Heinäpään Sinisessä talossa. Lapset ovat aikuisia ja elävät omaa elämäänsä. Tariq on valmistunut opettajaksi, ja hänellä on edessään armeijaan meno. Luei opiskelee vielä ja asuu opiskelija-asuntolassa Oulun Toivoniemessä. Hawa on valmistunut tietokoneinsinööriksi ja on töissä Helsingissä

kännykkäpelifirmassa. Vaikka olen Pudasjärveltä Paunuman kylältä kotoisin, tunnen itseni Suomessa tarpeettomaksi ja alan kaivata takaisin Bagdadiin.

Aluksi on puhe, että Nimmer menisi Beiruttiin yksin, sitten suunnittelemme, että myös minä menisin ensin Beiruttiin ja matkustaisimme sieltä yhdessä Bagdadiin. Pyörittelemme suunnitelmia koko kevään, ja tuloksena on, että myös lapsemme Tariq, Hawa ja Luei tulevat kesäkuussa Libanoniin parin viikon lomalle. Asumme Jounieh'ssa, pienessä merenrantakaupungissa noin kaksikymmentä kilometriä Beirutista pohjoiseen.

Lapset näkevät isänsä ensimmäisen kerran yli kahteentoista vuoteen. Asuttuamme Irakissa vuodesta 1988 lähtien olin palannut heidän kanssaan Suomeen vuonna 1994 Irakin rauhattoman tilanteen takia ja myös sen vuoksi, että tuolloin viisitoistavuotias Tariq ei olisi seuraavana vuonna enää saanut matkustuslupaa, koska hän olisi ollut asevelvollisena matkustuskiellossa.

Työlomasta tulee rantaloma. Välissä olleet vuodet sulavat pois. Aikuisista lapsista tulee jälleen pieniä, jotka vetoavat isäänsä välttääkseen äitinsä kovan komennon.

Kiertelemme Beirutissa, käymme sen kuuluisalla Hamrakadulla, teemme retken Bybloksen kaupunkiin katsomaan entisöityä ristiretkeläisten linnaa ja ajamme bussilla lähes kolmen kilometrin korkeudessa sijaitsevaan Laqluqiin, jonka jylhät maisemat jäävät ikuisesti meidän kaikkien mieliin.

Lapset saavat Jounieh'ssa nopeasti tuttavuuksia, uivat, ajavat vesiskootterilla, mutta löytävät Beirutista myös amerikkalaistyyllisen ostoskeskuksen, City Mallin, joka vetää heitä monesti puoleensa.

Loma loppuu aivan liian pian. Juhannusaaton aattona lapset palaavat Suomeen jatkamaan omaa elämäänsä. Tariq mennäkseen armeijaan Santahaminaan, Hawa työhönsä pelifirmaan ja katsomaan, miten kissa on pärjännyt sisareni hoidossa, Luei järjestämään elämäänsä viettääkseen opiskelussa välivuoden.

Nimmer ja minä jäämme vielä muutamaksi päiväksi Beirutiin ja palaamme Bagdadiin 29. kesäkuuta 2006.

Iraqi Airwaysin lennon Beirutista kohti Bagdadia on aikataulun mukaan määrä lähteä vartin yli yhdentoista aamupäivällä. Lähdemme hotellistamme kello kahdeksalta ja olemme kentällä hyvissä ajoin muutaman muun matkustajan kanssa odottamassa koneen saapumista Bagdadista, jotta pääsisimme paluulennolle.

Kello tulee kaksitoista, sitten kolmetoista. Ilmoitustaulu julistaa edelleen vakuuttavasti Iraqi Airwaysin lennon numero 132 lähtevän Bagdadiin kello 11.15. Toiset matkustajat ovat ilmeisesti lentäneet ennenkin samalla reitillä, koska vain Nimmer ja minä vilkuilemme levottomina ympärillemme.

– Kyllä lento tulee ja pääsemme lähtemään, eräs tyttö lohduttaa Nimmeriä. – Mutta kuka tietää, pääsemmekö laskeutumaan Bagdadiin.

– Miten niin?

– Niin tapahtuu usein. Ehkä amerikkalaiset haluavat vaikeuttaa lentoja, tai sitten on olemassa todellinen vaara uhkaamassa.

Viimein odotushallin ikkunasta näkyy valkoinen kone laskeutumassa kentälle. Emme usko sen olevan Iraqi Airwaysin

kone, koska Iraqi Airwaysin värit ovat vihreä ja valkoinen. Mutta onpa kuitenkin, puoli tuntia sen jälkeen, kun Beirutin tulevat matkustajat ovat purkautuneet koneesta, lähtöportti aukeaa ja matkustajat asettuvat jonoon koneeseen nousua varten. Me olemme viimeiset, koska Nimmer on hetkeä aikaisemmin mennyt vessaan.

Lento Bagdadiin lähtee puoli neljältä, yli neljä tuntia aikataulustaan myöhässä.

Lentoemännät ovat eksoottisen näköisiä. Nimmer ihmettelee asiaa käytävän toisella puolella istuvalle matkustajalle. Tämä selittää, että lentoemännät ovat indonesialaisia ja lentokone on vuokrattu Dolphin Air -lentoyhtiöltä.

Katselemme koneen ikkunasta sinistä Välimerta ja Libanonin vehreyttä ja nousemme ylös reunavuoristoa. Heti vuoriston takana maa muuttuu ruskeaksi aavikoksi. On kuin aurinko olisi idästä noustessaan puskenut edellään kaiken hedelmällisen maan reunavuoriston yli Libanoniin ja korventanut Syyrian ja Irakin ruskeaksi aavikoksi. Eufrat- ja Tigrisjokien laaksoissakaan ei näy kasvustoa. Vain parissa kohtaa aavikkoa on keinokasteltu vihreä ympyrä, joka tuo mieleen amerikkalaisten atomisiilojen kätköpaikat kylmän sodan aikana.

Fallujan ennen niin vihreä kaupunki muistuttaa hyljättyä aavekaupunkia. Habanian tekojärvi loistaa sinisenä keltaisen aavikon keskellä.

Tuntia ja varttia myöhemmin olemme Bagdadin taivaalla laskeutumassa kohti kaupungin kansainvälistä lentokenttää. Kesken laskun kone suoristautuu ja alkaa kierrellä kentän

ympärillä. Näemme Abu Ghraibin kaupunginosan kuin tietokoneen ruudulla ilmakuvassa.

Puolen tunnin kiertelyn jälkeen kone lisää korkeutta ja maa allamme muuttuu jälleen ruskeankeltaiseksi aavikoksi.

– Minne me nyt olemme menossa? kysyn Nimmeriltä. – Kuwaitiinko?

– No emme ainakaan sinne, Nimmer vastaa. – Kuwaitilaiset vihaavat meitä Persianlahden sodan jälkeen. Juuri kuwaitilaiset aiheuttivat kaikki viime sodan jälkeiset vaikeudet ja ryöstelyt. He avasivat virastojen ja kauppojen ovet ja sanoivat: ”Tulkaa koirat, tulkaa varastamaan.” Joskus irakilaisilla oli niin paljon itsekunnioitusta, että he ryöstelyn sijaan kääntyivät haukkujiaan vastaan ja surmasivat heidät. Siksi kuwaitilaiset vihaavat meitä nyt entistä enemmän. Ehkäpä laskeudumme Basraan tai Mosuliin. Toivottavasti emme kuitenkaan Pohjois-Irakiin Sulemaniyaan.

Jonkin ajan kuluttua kone kääntyy takaisin kohti Bagdadia.

Kokeneemmat matkustajat stuerttien tukemina selittävät, että olemme saaneet lyhyen mahdollisuuden laskeutua Bagdadin kentälle. Laskeutumisesta päättää läheistä siltaa vartioiva amerikkalainen sotilas. Nyt hän on armollisesti antanut luvan siihen.

Olen jo aikaisemmin kertonut Nimmerille lukeneeni lehdestä, että kentälle laskeudutaan hyvin jyrkästi, jotta vältettäisiin vastarintamiesten ampumat ohjukset. Lasku onkin hyvin jyrkkä, kone tärisee kuin olisi hajoamassa.

– Pelottaako sinua? kysyn vieressäni rukoilevalta Nimmeriltä.

– Ei, miksi pelkäisin, olenhan muslimi. Koraanissa sanotaan, ettei kukaan tiedä aikaa eikä paikkaa eikä maata, jossa hän kuolee.

Uskon Nimmerin kuitenkin pelkäävän, hänen äänensä värinä paljastaa sen.

Nimmerin sanat saavat minut muistelemaan viimeistä matkaamme Beirutin kuuluisimmalle ostoskadulle, Hamralle.

Päivä oli kuuma, mutta päätimme mennä alun matkaa kuten ennenkin *servicellä*, pikkubussilla, ja ottaa päätepysäkiltä taksin. Pikkubussin kuljettaja neuvoi, että voisimme mennä lopunkin matkaa bussilla, hän jättäisi meidät vaihtopaikkaan. Niin hän tekikin, mutta toinen pikkubussi kierteli ympäri Beirutia ja kahdenkymmenen kilometrin matka kesti yli tunnin. Matka oli rasittava, mutta olimmehan säästäneet muutaman liiran.

Kävimme vain kirjakaupassa ja ostimme Koraanin, jossa oli arabiankielisen tekstin ohella englanninkielinen käännös, sekä ison arabia–ranska–englanti-sanakirjan. Tulomatkasta väsyneinä päätimme ottaa paluumatkalle taksin, jolla ajaisimme Doraan Beirutin ulkopuolelle. Sieltä voisimme jatkaa bussilla eteenpäin.

Katselimme etsivästi liikenteen vilinään. Nimmer ottaa aina villejä takseja, koska ne ovat halvempia, tai niin hän ainakin kuvittelee. Nyt eteemme pysähtyi musta, pölyinen, ränsistynyt auto, jota ajoi vanha, kuivettunut, harmaatukkainen mies. Kun hän kuuli, mihin olimme menossa, hän tarjoutui viemään meidät viidellä tuhannella liiralla. Hyväksyimme, se oli halpa kyyti, vain noin kaksi ja puoli dollaria.

Seuraavassa kadunkulmassa taksimies pysähtyi ja kysyi, voisiko hän ottaa kulmassa seisovan naisen kyytiinsä, koska meillä oli sama matka. Hyväksyimme, ja takapenkille viereeni tuli pieni, iättömän näköinen nainen, jonka ryppyiset, vahvasti meikatut kasvat piiloutuivat poskille valuvan, punaisenmustaksi värjätyin tukan taakse. Mustien, kapealahkeisten housujen jatkeena oli mustat, kullalla kirjaillut kapeakärkiset kengät. Nainen istui koko matkan puhumattomana vieressäni.

Kun lähestyimme Doran kaupunginosaa, josta jatkaisimme matkaa pikkubussilla, taksinkuljettaja tarjoutui viemään meidät kolmen tuhannen liiran lisämaksusta perille asti.

Hyväksyimme.

Taksimies heittäytyi puheliaaksi. Hän kertoi asuvansa Laqluqin lähellä, vuoristossa, jossa olimme käyneet lasten kanssa.

Mies kertoi, kuinka paikkakunnan asukkaat ovat köyhiä, nuoret ovat lähteneet ulkomaille.

Erään naisen poika oli asunut Australiassa kaksitoista vuotta. Hän oli avustanut äitiään ja lähettänyt tälle rahaa. Poika tuli vihdoin viimein katsomaan äitiään, oli kotona pari viikkoa ja kertoi sitten palaavansa takaisin Australiaan, sanoipa päivänkin, jolle kävisi varaamassa lentonsa.

Lennon varaamista edeltäneenä yönä äiti näki unen, kuinka pojan lentokone putosi alas. Äiti rukoili aamulla poikaa muuttamaan lentoaan, ja viimein poika suostui siirtämään sitä yhdellä päivällä.

Alkuperäisen lentopäivän aamuna äiti kuuli radiosta, että lentokone, jolla pojan oli pitänyt matkustaa, oli pudonnut ja kaikki siinä mukana olleet matkustajat olivat kuolleet. Äiti meni kertomaan tästä pojalleen ja löysi tämän kuolleenä sängystä.

– Ehkäpä hänen sielunsa oli sillä lennolla hänen tovereittensa mukana. Hän halusi lentää heidän mukanaan ja kuoli heidän kanssaan, Nimmer sanoi taksimiehelle.

Taksimies jatkoi tarinoimistaan ja kertoi, kuinka erään toisenkin naisen poika palasi Australiasta Laqluqiin. Hän jäi auton alle ja kuoli paikassa, jossa autoja kulkee ehkä kerran vuodessa.

Matkan kuluessa taksimies paljasti, että hän ajoi takapenkillä istuvan naisen joka päivä Beirutin, jossa tämä oli opettajana. Nainen näytti ainakin kahdeksankymmenvuotiaalta eli jo kauan sitten eläkeiän ylittäneeltä.

Taksimies valitti matkan pituutta ja bensiinin kalleutta niin vakuuttavasti, että nostimme viimein taksimaksun kymmeneen tuhanteen liiraan.

En osaa pelätä lentokoneen laskeutuessa Bagdadiin. Minussa on aina ollut syntymähulluutta, joka on saanut minut toimimaan haluamallani tavalla, olipa se kuinka vaarallista tahansa.

Osasin tuskin vielä kävellä, kun olin menossa umpisukkelossa järveen, josta sisareni pelasti minut oman henkensä uhalla. Tai menossa metsään, koska metsässä oli hyvä olla.

Sukulaisteni varoituksia kuuntelematta olen taas menossa mielestäni oikeaan paikkaan vaarasta huolimatta.

Beirutin ja Bagdadin välisestä aikavyöhykkeestä johtuen laskeudumme Bagdadiin vasta kello 5.45 paikallista aikaa.

Bagdadin lentokentällä tullimuodollisuudet sujuvat luistavasti. Passintarkastaja täyttää maahantulokortin puolestani

ja neuvoo ystävällisesti tien virastoon, johon minun on ilmoitauduttava seuraavalla viikolla.

Matkatavaroiden tarkastaja vilkaisee vain päällisin puolin paria ensimmäistä kassiani ja viittaa minut eteenpäin. Nimmer seisoo toisessa tarkastusjonossa. Häinkin selviää nopeasti, koska on työntänyt suurimman osan matkatavaroista minun huostaani.

Beirutista lähtiessämme asiat olivat toisin.

Meillä oli liikaa matkatavaroita, ja jouduimme maksamaan lisämaksun, vaikka virkailija palauttikin yhden kassin käsimatkatavaroiksi. Ilmoitus seinällä kertoi, että käsimatkatavaroita sai olla vain yksi kutakin matkustajaa kohti. Meillä oli neljä, kaksi kummallakin olkalaukun lisäksi.

Passintarkastuksessa virkailija otti ensin minut, vaikka seisoinkin kuuliaisen arabivaimon tapaan Nimmerin takana. Passit ja matkaliput olivat minulla. Virkailija vilkaisi passiani ja antoi sen sekä lentokoneeseen nousua varten tarvitsemamme tarkistuskortit minulle.

Sitten virkailija otti Nimmerin passin, käänteli sitä pitkään ja kutsui viimein toisen virkailijan luokseen. Hän vei Nimmerin mukanaan tämän selittelyistä ja vastustelusta piittaamatta.

En käsittänyt keskustelusta mitään, sillä Libanonin arabia käy yli ymmärrykseni. Tajusin vain, että Nimmer nosti käsimatkatavaramme passintarkastajan kopin tullivapaalle puolelle ja sanoi hätäisesti:

– Odotä tässä!

Minä odotin. Näin, kuinka Nimmer vietiin hallin päähän lasikoppiin kahden virkailijan kuulusteltavaksi. Seisoin oman koppini takana ja lauloin aikani kuluksi päässäni reippaita,

mieltä piristäviä kansanlauluja ja tuumin, paljonko olisin tienannut, jos olisin korottanut ääneni ja ojentanut käteni ohi rientäville matkustajille.

Pitkän ajan kuluttua Nimmer tuli ulos lasikopista saattaja mukanaan. He olivat menossa minusta pois päin, kun Nimmer yhtäkkiä kääntyi ja tuli juoksujalkaa luokseni ojentaen minulle tarkistuskortit, jotka olin antanut hänelle passintarkastuksessa.

– Ota nämä! hän sanoi ja palasi saattajansa luo. He katosivat yhdessä lähtöhallin kulman taakse.

Pistin tarkistuskortit laukkuuni ja jatkoin käsimatkatavaroiden vartioimista. Jalkoja väsytti, ja olisin jo halunnut vessaankin. Kokeilin useaan otteeseen nostaa käsimatkatavaroita ja mietin, miten saisin ne kuljetetuksi kaukana hallissa houkuttelevan tyhjinä olevien istuinten luo. Laukut olivat jokainen yksistäänkin painavia, saati että olisin raahannut ne mukani yhdellä kertaa. Kantajia ei ollut näkyvissä, ei myöskään työntökärryjä. En halunnut jättää laukkuja vartioimattomiksi, joten aloitin uuden kierroksen lauluja ja toivoin, että Nimmer tulisi pian takaisin.

Kännykkäni oli mykistynyt jo viikkoa aikaisemmin, joten en voinut soittaa Nimmerille, mikä olisi ollut muutenkin mahdotonta, koska hänen liittymänsä toimi vain Irakissa. Minulla ei ollut lainkaan rahaa, ei libanonilaista, ei irakilasta, ei euroja eikä dollareita, koska olin ollut mielestäni viisaasti ovela ja antanut rahani Nimmerin haltuun, jotta en olisi ollut vastuussa, jos ne varastettaisiin. Minulla oli tarkistuskortit, joten pääsisin koneeseen, mutta mitä tekisin Bagdadissa rahattomana? Taksi olisi kentällä vastassa, mutta en tuntenut kuljettajaa enkä pääsisi edes sisälle kotiimme, koska minulla ei ollut avaimia.

Viimein Nimmer tuli, hyvissä ajoin jotta ehdimme hakeutua portille seitsemäntoista odottamaan lentomme lähtöä. Aikaa jäi vielä ylikin, mitä emme silloin vielä tienneet.

Lentomme lähtöä odottaessamme Nimmer selitti, että hän oli joutunut turvallisuuspoliisin tehotarkastukseen, koska hotelli, jossa olimme asuneet, ei ollut ilmoittanut poliisille hänen asuvan siellä. Ilmoitus vaadittiin kaikista arabimaista tulleista matkustajista, mutta ei länsimaisista matkustajista, joten minua ei kuulusteltu.

Keskustellessamme asiasta päättelimme, että hotelli ei ilmoittanut matkustajista poliisille, koska se yritti kiertää verotusta. Meidät he kuitenkin pistivät melkoiseen kiipeliin. Nimmer olisi voinut joutua pidätetyksi pitkäksi aikaa, mutta sai puhutuksi itsensä vapaaksi.

Taksi odottaa Bagdadin kentällä. Kuljettaja on soittanut kentälle ennen lähtöään, joten hänen ei ole tarvinnut seisoa turhaan.

Hän nostaa tavarat nopeasti autoonsa, ja lähdemme liikkeelle. Autossa on ilmastointilaite, mutta bensiinipulan takia se ei ole käytössä. Ajamme ikkunat auki, hehkuvan kuuma viima salpaa hengityksen ja on viedä silmät mennessään.

Lentokentältä lähtevä reitti varmaan ilahduttaisi länsimaisia autoilijoita. Kentältä lähdetään vartiointipisteen kautta kolmenkymmenen kilometrin tuntivauhdilla, sitten vauhti nousee seitsemäänkymmeneen, sitten sataan ja viimein sataanneljäänkymmeneen tunnissa. Sen jälkeen nopeudessa on varmaan taivas katonä, ainakin kaikki muut autot ohittavat meidät.

Olemme tulleet harmaaseen maailmaan. Oikealla vilisee harmaa lohkotiilimuuri, joka vangitsee lentokentän sisäänsä. Siellä täällä muurin yli kohooa naamiointiverkon peittämä vartiotorni, jossa yksinäinen irakilaisotilas turvaa tietä ja lentokenttää.

Tien kaistojen välissä on aikaisemmin ollut kapea, ruohon peittämä vyöhyke, jonka keskelle istutettujen taatelipalmujen lehvät ovat vihreänä pensaikkona melkein kätkeneeet vastaan tulevat autot näkyvistä.

Nyt palmut on kaadettu, jotteivät vastarintaliike tai terroristit pystyisi kätkemään pommeja puiden juurille. Entinen ruohikko on vain harmaa, kuivettunut kohouma, jossa roskat ja mustat muovipussit pyörivät ohikiitävien autojen ilmapirrassa.

Maatilat lentokenttää vastapäätä ovat autioina. Ruskeaksi kuivuneilla kedoilla ei näy lampaita eikä paimenia. Savimajojen pihat ovat tyhjä, eikä ilmassa tunnu *tennoorissa* eli savesta tehdyssä uunissa paistuvan irakilaisleivän tuoksua.

Autius on vallannut myös kaupungin. Kadut ovat tyhjä, ja vaikka on vielä valoisaa, ihmisiä ei näy ja autotallien kokoiset kaupat seisovat tiukasti suljettuina rautakaihtimiensa takana. Vain jossain muurin takana näkyy vihreitä puidenlatvoja.

Ajamme niin kutsuttua presidentin huoltotietä ohi Mansoorin kaupunginosan. Saddam Hussein rakennutti tien aikoinaan helpottamaan palatsiin tavaroita tuovien autojen liikkumista.

Tie ei vie riippusillalle, josta olisi komea näky Tigrisjoelle ja sen rannalla seisoviin rakennuksiin. Ajamme uutta, riippusillasta Tigrisin alajuoksulle päin olevaa Jadriyan siltaa pitkin.

Kääntelen päätäni ja yritän etsiä tuttuja paikkoja harmauden keskeltä.

”Bagdadia kutsuttiin joskus aikaisemmin myös Dar-es-Salaamiksi, rauhan kaupungiksi.”

Vuoden 2006 kesällä suomalainen Eine Al-Sadoon ja hänen irakilainen miehensä Nimmer palaavat Bagdadiin, sisällissodan keskellä kuohuvaan kaupunkiin. Pariskunta haaveilee hankkivansa uuden kodin Libanonista, mutta ennen sitä on myytävä Bagdadin talo. Elämä ja arki keskellä sotaa ei ole ihan tavallista, mutta siitäkin selviää. Vaikka ympärillä räjähtää autopommeja ja sähköä on tarjolla vain muutama tunti päivässä, elämä jatkuu.

Yhteiskunta romahtaa, kaikki tuttu muuttuu, ja taistelut pakottavat vetäytymään oman kodin suojaan. Silti pelon ja järkytyksenkin keskeltä löytyy huumoria ja tragikoomisia tapahtumia. Elämänmakuinen muistelmateos on kiinnostava matka Irakin sisällissodan keskelle yhden perheen kokemusten kautta.

Pudasjärvellä syntynyt **Eine Al-Sadoon** on asunut ison osan elämästään Irakissa. Al-Sadoon muutti Irakiin puolisonsa perässä ja asui siellä perheineen, kunnes maassa alkoi sota. Al-Sadoon tunnetaankin Suomessa irakilaisen elämän ja Husseinin aikaisen perhearjen kuvaajana.